

satte Forslag ud i Livet, navnlig for saa vidt angaar Nødvendigheden af udførligere og mere nøjagtige Oplysninger, Pressens Frihed og Samarbejdet mellem Presseorganisationerne i de forskellige Lande.

Den 11. Oktober forelagde Lord Cecil sin Beretning for Forsamlingen, som enstemmigt vedtog de foreslaaede 8 Resolutioner, hvori Beretningen giver Udtryk for Udvalgets ovennævnte Synspunkter og Ønsker.

4. Mindretal.

I Lighed med tidligere Aar vedtog den 13. Forsamling efter Forslag fra den tyske Delegation at henvise Spørgsmaalet om Mindretallenes Beskyttelse til Behandling i 6. Udvalg, hvor den hidtil fulgte Fremgangsmaade ved Behandlingen af disse Spørgsmaal blev indgaaende diskuteret.

Umiddelbart efter den tyske Delegeredes indledende Betragtninger rejste forskellige Lande imidlertid paany det formelle Spørgsmaal, om Forsamlingen og 6. Udvalg overhovedet var kompetent til at beskæftige sig med denne Side af Forbundets Virksomhed; paa de græske, polske, rumænske, czekoslovakiske og jugoslaviske Delegationers Vegne afgav Hr. Fotitch (Jugoslavien) en Erklæring, i hvilken disse Delegationer udtaler, at de ikke kan anerkende, at de i Mindretalstraktaterne indrømmede Rettigheder, som udelukkende er tillagt Folkeforbundsraadet, skal kunne overdrages Forsamlingen eller Udvalget, idet Signatarmagterne, som allerede ved Mindretalstraktaternes Overgang til Raadets Forvaltning frivilligt har paataget sig visse Forpligtelser udover de i Traktaterne indeholdte, derved vilde blive underkastet yderligere Forpligtelser; de paa gældende Delegationer kunde derfor ikke anerkende Forsamlingens Ret til at vedtage Resolutioner, som alene havde Hensyn til de ved Mindretalstraktaterne bundne Stater. Den polske Delegerede præciserede nærmere sin Regerings Standpunkt derhen, at Polen vilde være villig til at paatage sig videregaaende Forpligtelser overfor Mindretallene, saafremt disse Forpligtelser kom til

at omfatte ikke blot enkelte Stater men samtlige Folkeforbundets Medlemmer, samt at Polen, under Forudsætning af en Generalisering af Forpligtelsen til Mindretalsbeskyttelse, vilde være villig til at forhandle om et hvilket som helst Forslag til Forbedring af den nuværende Behandlingsmaade.

Overfor dette Standpunkt anførte andre Delegationer under Henviisning til Folkeforbundspagtens Art. 3, 3. Stk., at det maatte staa Forsamlingen frit for at optage dette — saavel som ethvert andet Spørgsmaal indenfor Folkeforbundets Virksomhed — til Behandling, ganske bortset fra Spørgsmaalet om Udvalgets og Forsamlingens Beføjelse til at foretage Ændringer i de af Raadet fastsatte Regler paa dette Omraade.

Efter at Diskussionen om Kompetence-spørgsmaalet var afsluttet, drøftedes forskellige Enkeltheder i den gældende Behandlingsmaade, som man særlig fra tysk Side paa en Række Punkter ønskede ændret.

Med Hensyn til Proceduren i Tremandsudvalgene foreslog den tyske Delegerede, at Klageren i en Mindretalssag, naar vedkommende Regering var hørt, skulde have Ret til at udtale sig over Regeringens Bemærkninger; ganske vist var Tremandsudvalgene beføjede til at indhente yderligere Oplysninger fra Klageren til Belysning af Regeringens Svar, men Udvalgene benyttede sig kun sjældent af denne Beføjelse, og det var kun rimeligt at give Klageren som den svagere Part en ubetinget Ret til at blive hørt.

I Anledning af, at den tyske Regering i Maj 1932 havde bragt en Mindretalsklage frem i Raadet, kom flere Talere ind paa Spørgsmaalet, om en Regering, naar Behandlingen af en Klage endnu ikke er afsluttet i Tremandsudvalget, kan forelægge Sagen for Raadet; den tyske Delegation hævdede, at Mindretalsbeskyttelsen vilde svækkes, saafremt Regeringerne ikke havde Adgang til naar som helst at indbringe en saadan Klage for Raadet, samt at denne Fremgangsmaade ikke var i Strid med